

כשהביאו אותי לשופט, אחרי 37 יום, היה שם כל העולם חוץ מקוליאמריקה. כבר בדרך לבית המישפט שמענו ברדיו מי יהיה השופט, שידון בבקשה למעצר עד תום ההליכים. לקחו אותי לאבז'וכיביר. שם הרבה יותר טוב. היתי עציר-עבודה. מנהל המיתקן בא לקבל את פני, והתנהג אלי יפה מאוד. עברתי שם בנקיון, הייתי מנקה אחרי המסוממים שעושים את צרכיהם בכל מקום. זה היה רבר קשה מאוד, אני לא רוצה לדבר על-כך. אבל כאן לא היתה ברירות.

היו עוד עצירי-עבודה, הכרתי את משה שחר ממוף, ואת רב פרוינד. אבל יש שם הרבה השפלות. הכוח מרבר. למשל, אתה זכאי לשיחת-טלפון פעם בשבוע. אתה עומד בתור. פתאום מגיע ביריון ואומר לך לעוף משם. בבת אחת אתה הופך לאפס, לחסר כבוד עצמי.

בפברואר 1988 חליתי באבז'וכיביר. היתה לי התקפת-כליות בלילה. התא היה סגור, והכאבים היו קשים יותר מצירייליה. אבן זוהי לי בכלייה, ולחצה על העצבים.

מכיוון שלא קיבלתי טיפול, הכלייה התי נפחה ונסתמה והתמלאה מוגלה. עשו לי צי לוס ובינתיים העבירו אותי למירפאה ברמלה.

הרופא ראה את הצילום ונדהם. שלחו אותי לאספ-הרופא, אבל בגלל בעיות של כוח אדם זה לא הסתדר, והחזירו אותי לכלא. בסוף הסתבר שאם לא מנקים מייד את הכלייה, אני עלול לאבד אותה. יש בכלא הרבה אנשים שאיבדו כלייה והנוקקים לריאליזה.

בית-החולים בכלא מנהל על-ידי רופא נחמד מאוד. הוא משתדל, אבל זה נמצא במיבנה רקוב וישן, מסתובבים שם עכברים ועכברושים חופשי. אין צוות של ממש, רק חובשים. הכניסו לי צינור לגב, כדי לנקות את

"אני איסטניס! לא יכולתי לאכול ולעשות את צרכיי" עוררדין במעצר

אשתי היתה מקרת אותי פעם בשלושה ימים. היא הביאה לי סנדוויצ'ים, וזה מה שאכלתי. הירשו לנו להיפגש לפני השוטר במשך חמש רקות בלבד. השוטרים ביקשו מאשתי שתשכנע אותי לאכול, מפני שחששו לי. לקחו אותי לבית חולים לבדיקות, בגלל לחץ-הדם הגבוה שלי. בכל ערב, בשעה 10, סגרו את החשמל מכחוז. שכבתי על המיטה וחשבתי על אשתי. מרוע היא צריכה לבקר אותי במעצר. התח נתתי בגיל 37, מבוגר, כי רצייתי בחורה שתתי אים לי. יצאתי קודם עם רוגמניות, שחקניות, מלכת-היופי של ניו-יורק, ובסוף התחתנתי עם אשה שאני אוהב, וזה מה שעשיתי לה. זה הרג אותי!

בתא היתה דלת אטומה, והיה צוהר מסורג. הגעתי למצב כזה שהייתי נתלה על הסורגים. בהארכת-מעצר לקחו אותי לשופט אהרון שימחה בירושלים, וברוך חזרה שמעתי את השוטרים מרווחים כאלחוט בשימחה. "הצלחתי נ".

היו קטעים שהרסו אותי נפשית. רמזו לי שאם אהיה ערדי-מדינה נגד השר דויד לוי ונגד השופטים, הכל יהיה בסדר. הינני יודע מה יש להם נגד דויד לוי ונגד

את פרנקל, ידעתי אז שפרנקל שקרו, אבל לא ידעתי שיש לו עבר פלילי.

בפתח-התיקוה ראיתי שושים ממנו עניין גדול. לבי נפל בקרבי. החוקרים אמרו שנמצא נשק במישרי, שפרנקל סיפר להם שגנב נשק ממקום אחר והטמין במישרי. מובן שלא דובים ולא יער.

אחרי חקירות הועברתי למטה הארצי של המישטרה בירושלים. ישבתי שם בתא, לבדי, כמשך 37 יום.

ב חלומות הכי מרועים שלו לא חלם עורר-הדין רונלד ("רוני") חיים שב- אחד הימים יישב במעצר.

הוא בן למישפחה מכובדת. אביו שני מש בתפקידים שונים במישר-החוץ, ואחיו גם הוא עורר-דין. אבל הוא מצא את עצמו בתא-מעצר, נאשם בעבירות שנראו לו, לדבריו, דימוניות.

להלן סיפורו:

ראיתי את החוקר אלכס איש-שלום, זה שחקר את ג'ון דמיאניוק, והתפלאתי. מה אני, אייכמן? מנגלה? פתאום מאשימים אותי בחטיפת ילדה. התעלפתי. חשבתי שזה הסוף. זו היתה הפעם הראשונה בחיי שהתעלפתי. כאשר התעוררתי, התברר שכל עניין התי טיפה היה טעות. ערדי-מדינה יהודה פרנקל טען שעורר-דין אחר ביקש ממנו לחטוף ילדה, בגלל מישפטים שהיו בין הוריה. לא היה לזה כל קשר אלי.

הכל התחיל בבוקר, ברצמבר 1987, כאשר נסעתי מבית, בשיכון-למד, למישרי בתל אביב. ביציאה ממיגרש-החנייה חתכה אותי מכונית אוטוב'אנקי, ושניים קפצו מתוכה,

אשתי של חיים, חמש דקות לפני שוטרו...

המוגלה מהכלייה. הצינור היה תפור לעור הגב שלי, לא יכולתי להתרחץ ושכבתי במיטה, מסתכל בעכברים שהסתובבו על הריצפה. המשכתי לרדת במישקל, לא אכלתי כלום.

מתרגלים לרעב. אחרי שלב מסוים כבר לא רעבים יותר, הקיבה מצטמקת באופן משמעותי.

אבל אני לא רוצה שהכתבה תהיה כתבה של מיסכנות. אני רוצה שיעקר הכתבה יהיה על התיק המישפטי ועל אמינותו של פרנקל, העד היחיד נגדי.

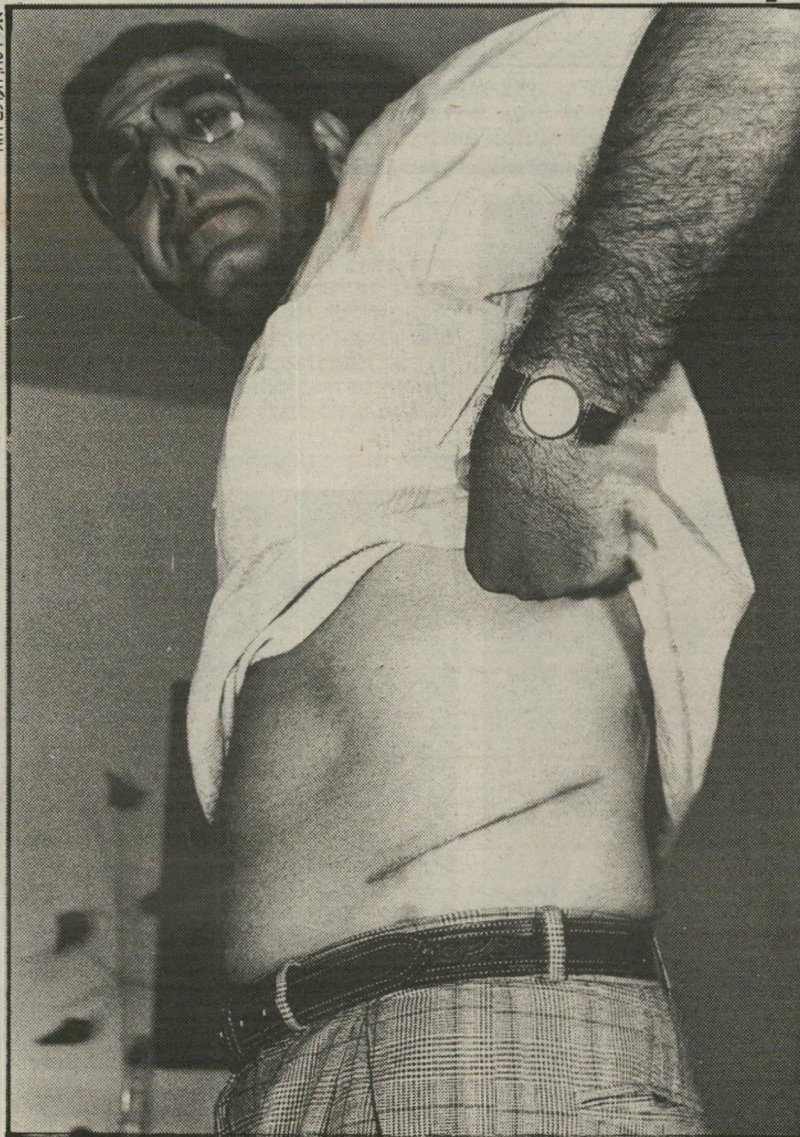
עורר-הדין רונלד חיים בילה שנה בתאי-מעצר. אחרי שיחרורו עבר ניתוח כלייה, החלים והתחיל לעלות במישקל. כעת הוא מחכה לפסק-הדין של השופט אוסטרובסקי-כהן.

מיכאל קליינר, אבל עיתונאים תמיד שואלים מה יש עליהם.

ביקשו מאבי שישכנע אותי להיות ערדי-מדינה. אמרתי שהייתי בשימחה מכניס את אמא שלי למעצר, אבל אין לי כל עילה נגד השר. ביקשתי ללכת לפוליגראף, למרות שאני לא מאמין בו. לעולם לא הייתי עושה עיסקת ערדי-מדינה.

שבת במטה הארצי במשך 37 יום. הברידות היא עינוי נורא. מתחילים לשמוע את טיפוטן הברו, לאבתן את צערי האנשים השונים ממרחקים.

החרר הוא במרתף תת-קרקעי, ורואים משם רק אדמה ושמיים. הישיבה שם גרמה לי למיצבור של מרירות.

עורר-הדין חיים מראה את הצלקת של ניתוח-הכלייה. "מה אני, אייכמן?"

הברידות הציקה לי נורא. אשתי הביאה לי ספרים, ויכולתי לקרוא. בתא היו מיטה, כיור ושרותים פרימיטיביים של חור בריצפה. לא השתמשתי בהם. אני לא מסוגל. הייתי עושה את צרכיי רק בזמן החקירות, כאשר הוציאו אותי מהתא.

בתקופת המעצר ירדתי במישקלי 17 קילוגרם. אני איסטניס, ולא מסוגל לאכול כל אוכל.

הודוה בחטף וביקשו את המיסמכים שלי. חשבתי שהם ממסיה-הכנסה. לא עלה על דעתי בכלל שזה יכול להיות קשור למישטרה.

הם הציצו במיסמכי המכונית. אחר-כך התברר לי שפרנקל סיפר להם שזייפתי את הרשיונות שלי. כשראו שהכל בסדר, ביקשו שאצטרף אליהם. בדרך לפתח-התיקוה, למישי-רדי היחידה החוקרת, הם שאלו אם אני מכיר